

Capitolul 3,14-21

O rugăciune deosebită

Versetul 14: »Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos,«

La studiul capitolului 1 am văzut că rugăciunile cele mai importante ale lui Pavel, pe care Duhul Sfânt ni le-a păstrat în Sfânta Scriptură, sunt acelea pe care el le-a făcut ca întemnițat în lanțuri. Ele sunt de o valoare inestimabilă și de foarte mare folos pentru noi. Această scrisoare conține două rugăciuni; prima am găsit-o în capitolul 1,15-23; a doua o avem aici în versetele 14-21. La studiul capitolului 1,5 ne-am referit deja la faptul că Dumnezeu era și este atât Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos cât și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.

Fiecare din aceste două rugăciuni stă în context cu una din aceste două relații. Astfel, prima rugăciune este adresată »Dumnezeului Domnului nostru Isus Hristos«, a doua dimpotrivă, este adresată »Tatălui Domnului nostru Isus Hristos«.

În prima rugăciune L-am văzut ca Om, al cărui Dumnezeu este »Dumnezeul Meu« (compară cu Matei 27,46; Ioan 20,17); în timp ce în ultima rugăciune vedem pe Hristos în relația Sa unică în felul ei cu Tatăl ca singurul Fiu al Tatălui, relația Lui veșnică - »Tatăl Meu«.

Este de cea mai mare importanță să vedem diferența între aceste două rugăciuni. Subiectul primei rugăciuni este cunoașterea și luminarea, în timp ce subiectul celei de-a doua rugăciune este »omul lăuntric« și »Hristos în inimă«. Nu este suficient să ajungi la cunoaștință, ci aceasta trebuie să dea roade spirituale în viața noastră practică, zilnică.

Dacă citim prima rugăciune, ea ne conduce la studiul planului veșnic și la hotărârile minunate ale lui Dumnezeu. Dar studiul celei de-a doua rugăciune face inimile noastre să se reverse în admirație și adorarea Dumnezeului și Tatălui nostru și trezește în noi dorința să ne predăm pe deplin în dragoste Domnului Isus – Aceluia care ne-a iubit mai întâi.

»Pentru aceasta« - din cauza acestei taine sublime, făcute cunoscut în versetele anterioare - »îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos«. Gândurile și inima apostolului erau așa de umplute de mărimea și slava subiectului care îi sta înaintea, că l-a condus să-și plece genunchii și să-și verse inima și sentimentele lui cele mai lăuntrice de simpatie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl.

Putem spune fără să exagerăm, că această rugăciune a lui Pavel este cea mai sublimă, este cununa tuturor celorlalte rugăciuni ale lui. Pentru credincioșii din Efes nu era o imagine necunoscută, să-l vadă pe Pavel plecându-și genunchii în rugăciune pentru ei. După ce el a adresat bătrânilor acelei adunări cuvintele de despărțire, »a îngenunchiat și s-a rugat împreună cu ei toți« (Faptele Apostolilor 20,36).

O, de am crește tot mai mult în cunoașterea poziției noastre minunate și a ceea ce am obținut în Hristos Isus, Domnul nostru, în care sunt ascunse bogății de nepătruns! Am avea atunci și genunchi plecați și inimi care se revarsă în adorare înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos.

Familii diferite

Versetul 15: »... din care este numită orice familie, în ceruri și pe pământ,«

În vechiul legământ Dumnezeu stătea în legătură numai cu poporul Israel ca „Iehova”. Dar dacă apostolul vorbește aici despre Dumnezeu ca »Tatăl Domnului nostru Isus Hristos«, atunci el ni-L prezintă nu numai ca pe Acela care stă în legătură numai cu poporul Israel, ci el ne prezintă

pe Dumnezeu ca pe Creatorul universului întreg, al îngerilor și al oamenilor. Expresia »orice familie, în ceruri și pe pământ« cuprinde:

1. Îngeri și arhangheli, care sunt numiți fiii lui Dumnezeu (Iov 1,6; 38,7);
2. Toți credincioșii perioadelor de timp trecute, începând din zilele strămoșilor înainte și după potop;
3. Toți credincioșii din perioada actuală a harului; și
4. Toți credincioșii care vor fi pe pământ după răpirea Adunării; deci rămășița credincioasă a lui Israel și cei dintre națiuni care vor primi predicarea Evangheliei Împărăției.

Dumnezeu a rânduit fiecărei dintre aceste familii locul și poziția ei; ei nu au toți aceeași poziție, același loc. Astfel citim în Cuvântul lui Dumnezeu despre »mireasă«, soția Mielului și despre »prietenii« Mirelui. În Cântarea Cântărilor (capitolul 6,8.9) citim și despre »împărătese«, »fecioare« și »fiice«. Fără îndoială fiecare din aceste „familii” are legătura ei deosebită cu Hristos, dar niciuna nu are legătura prețioasă cu El, așa cum o are mireasa Mielului ceresc – Adunarea, care este trupul Lui; căci noi suntem »mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale« (Efeseni 5,30).

Putere pentru omul lăuntric

Versetul 16: »... ca să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, ca să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru,«

Ce prețios este harul Dumnezeului și Tatălui nostru! Preamărit să-I fie Numele! Nu după imaginațiile noastre limitate, ci după bogăția Sa în slavă este El în stare să dea și va da (Filipeni 4,19).

Orice vom cere de la El, niciodată noi nu vom putea cere de la El ce El nu ne poate da. El ne dă »după bogățiile gloriei Sale«. Se povestește că cineva a cerut odată o favoare din partea unui împărat. Împăratul i-a dat după măsura bogăției și dărnicii lui; el i-a dat mult mai mult decât a fost rugat să dea. Atunci cel care a primit darul i-a zis: „O, împăratul meu, aceasta este mult prea mult!” Dar împăratul a răspuns zâmbind: „Ție s-ar putea să-ți pară mult; însă eu gândesc, că nu ți-am dat mult”. Tot așa este și atunci când noi venim la Dumnezeu și Tatăl nostru și cu încredere Îi cerem ceva – El dă mai mult decât cerem sau gândim noi.

Această rugăciune a lui Pavel se aseamănă cu un lanț prețios din aur; este totodată un buchet din cele mai înalte rugăciuni spirituale: »ca să vă dea, ... ca să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru«. Apostolul Pavel cunoștea slăbiciunea omului din propria experiență. El cunoștea înțelesul cuvintelor Domnului - »căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic«. El a înțeles și cuvintele de încurajare ale Domnului Isus: »Harul Meu îți este deajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită«. Acesta este motivul pentru care el în rugăciunea sa se roagă în primul rând ca ei să fie întăriți cu putere, prin Duhul Sfânt, în omul dinăuntru.

Duhul Sfânt locuiește realmente în credinciosul adevărat – o realitate de care apostolul deja în capitolul 1 ne asigură: »În care și voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii« (versetul 13). Dar ce noi avem nevoie așa de mare este, ca noi să fim întăriți cu puterea Sa în omul dinăuntru. Noi trebuie să imităm pe apostolul Pavel și permanent să ne plecăm genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, pentru ca El să ne întărească cu puterea Duhului Său Sfânt. Tocmai în aceste zile – zilele Laodiceei – când slăbiciunea și indiferența în mod regretabil stăpânesc pe mulți creștini, avem nevoie stringentă să ne golim inima înaintea Dumnezeului și Tatălui nostru, ca să fim întăriți cu putere prin Duhul Sfânt în omul dinăuntru.

Hristos locuiește în noi

Versetul 17: »... ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste,«

Să observăm: scopul rugăciunii apostolului, pentru care el dorește să vadă pe credincioși întăriți cu putere prin Duhul Sfânt în omul dinăuntru, este ca Hristos să locuiască prin credință în inimile lor. Dacă Duhul Sfânt poate să domnească și să controleze pe creștinul adevărat, atunci El îi umple inima, mărturiile lui și gândurile lui cu Hristos Isus; da, El arată că Hristos este »mai frumos decât fiii oamenilor« (Psalm 45) și că »cerul gurii Lui este plin de dulceață; ființa Lui este plină de farmec« (Cântarea Cântărilor 5,16). »Acela Mă va glorifica«, spune Domnul ucenicilor Săi, »pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut« (Ioan 16,14).

Nu este bine, să ne preocupăm prea mult în gândurile noastre cu lucrarea Duhului Sfânt în noi, oricât de minunată și de mare ar fi ea. Scopul locuirii și lucrării Lui în noi este să mărturisească despre Hristos, pentru ca Hristos să aibă locul care I se cuvine în inima noastră.

Este important să luăm seama la intenția apostolului în rugăciunea sa. El nu se roagă pentru sfinții din Efes, ca ei să primească pe Hristos prin credință; căci ei L-au primit deja ca Mântuitor și Salvator. Ci el se roagă pentru o binecuvântare mult mai mare, și anume, ca El să poată ocupa pe deplin locul pe tronul inimii lor.

Este desigur adevărat, că fiecare credincios adevărat este în Hristos, »dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă« (2 Corinteni 5,17); »Cunosc un om în Hristos ...« (2 Corinteni 12,2). Însă unui astfel de om i se pune întrebarea: »Are numai Hristos locul deplin în inima ta?» Hristos nu dorește ca și altceva în afară de El să aibă loc în inima noastră. Căci dacă Hristos nu este Domn a toate, atunci El nu este nicidecum Domn.

Când Hristos prin credință locuiește în inima credinciosului, atunci El însuși vrea să fie și să umple toată existența lui. El este Domn peste aptitudinile noastre, peste sentimentele noastre, peste gândurile noastre și peste mădularele trupului nostru, pentru ca noi să ne aflăm cu adevărat pe drumul biruinței și în viața noastră pe pământ să putem savura bucuria care se revarsă.

Ah, fericite de acela, a cărui viață este Hristos! »Hristos trăiește în mine« (Galateni 2,20). Noi ar trebui totdeauna să ne rugăm cu genunchii îndoți Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, pentru ca aceasta să fie experiența inimilor noastre în toate zilele cât vom umbla în lumea aceasta.

Înrădăcinați și întemeiați în dragoste

Versetele 17-18: »... ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea;«

Apostolul folosește aici cu privire la credincioși două imagini frumoase - »fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste«. Un tablou asemănător găsim în Coloseni 2,7: »în rădăcinați și fiind zidiți în El«. Noi suntem în rădăcinați în dragoste – dragostea lui Dumnezeu; suntem asemenea unui pom care își înfige rădăcinile adânc în pământ și astfel este capabil să se opună furtunilor și să-și dea rodul dorit la timpul lui. »Este ca un pom sădit lângă pâraie de apă, care își dă rodul la timpul lui și a cărui frunză nu vestejește« (Psalm 1,3). Întemeiat în dragoste, ca o clădire de nezdruncinat așezată pe stâncă – El însuși, Domnul nostru Isus Hristos, »Stânca veșnicilor«. »Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu« (1 Corinteni 3,9).

Mărimea tainei

»Ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții«. Vedem aici foloasele părtășiei sfinte între credincioși. Dacă suntem în rădăcinați și întemeiați în dragoste, atunci vom fi capabili

să ne ajutăm și să ne sprijinim unii pe alții ca să înțelegem mai bine hotărârile harului lui Dumnezeu față de noi. Noi nu putem trăi unul fără altul; căci fiecare dintre noi este chemat ca mădular al trupului lui Hristos să slujească spre bunăstarea tuturor mădulelor. Chiar și mădularul cel mai neînsemnat și mai slab din acest trup este necesar și de nelipsit pentru celelalte mădulare (1 Corinteni 12,21-25).

Deci, dacă noi suntem înrădăcinați și întemeiați în dragoste, atunci noi suntem în stare să înțelegem care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; noi vom crește și progresa în cunoașterea acestei taine, care este tema deosebită a acestui capitol.

Unii gândesc că cuvintele »lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea« ar sta în legătură cu »dragostea lui Hristos«. Dar nu aceasta este intenția apostolului; căci cuvântul »și« din fraza următoare »și să cunoașteți dragostea lui Hristos« arată că înțelesul propoziției »să înțelegeți ... care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea« trebuie să fie altceva decât dragostea lui Hristos. Este adevărat, apostolul nu spune aici explicit la ce se referă el prin lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea. El lasă aceasta mai degrabă pe seama înțelegerii spirituale a cititorului, ca el să priceapă, că aceasta se referă la hotărârea veșnică a lui Dumnezeu cu privire la taina binecuvântată, de care apostolul este așa de umplut, când o tratează în această scrisoare și în mod deosebit în acest capitol.

Dragostea de nepătruns

Versetul 19: »... și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.«

Apostolul încheie rugăciunea sa pentru sfinți cu rugămintea uimitoare și minunată, ca ei să cunoască »dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința«. Este ca și cum și el ar păstra vinul cel mai bun până la urmă. Este o chestiune binecuvântată, că crești în cunoștința și harul lui Dumnezeu față de noi, ca să înțelegi care sunt lărgimea și lățimea și înălțimea și adâncimea planului veșnic al lui Dumnezeu – această taină, care a fost ascunsă în timpurile de demult, dar care ne-a fost descoperită acum nouă ca fii ai lui Dumnezeu din această perioadă de timp nou testamentală deosebit de binecuvântată. Și totuși aici această minunată rugăciune a apostolului: »și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu.«

Felul de exprimare al apostolului pare aici să se contrazică în sine însuși, ca și cum noi am fi capabili să recunoaștem ceva care întrece cunoștința. În realitate însă apostolul nu ne spune că noi vom fi vreodată capabili să înțelegem dragostea lui Hristos în deplina ei dimensiune, ci el dorește ca noi să creștem tot mai mult în cunoașterea și prețuirea acestei dragoste nemărginite. Este ca și cum apostolul ne-ar conduce la țărmul unui ocean cu o adâncime și lățime inimaginabil de mare, pentru ca noi nici în viața aceasta și nici în veșnicie să fim în stare să atingem limitele sau capătul acestei dragoste.

Dragostea lui Hristos față de noi este tot așa de nelimitată, ca și dragostea Tatălui față de El - »cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi« (Ioan 15,9). Și așa cum în dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, față de singurul Său Fiu, Domnul nostru, nu sunt limite, tot așa dragostea lui Hristos față de noi este fără măsură și fără sfârșit (compară cu Ioan 17,23).

„Ah, Doamne Isuse, cât de minunat ești tu. Fă să Te cunoaștem, pe Tine și dragostea Ta, tot mai mult și s-o realizăm practic în viața noastră zilnică!” Deja aici pe pământ cunoaștem această dragoste a lui Hristos, care întrece orice cunoștință; ce minunat ar fi, dacă fiecare ar cunoaște-o și ar poseda-o.

Observă și, că în această rugăciune ne este arătată triunitatea lui Dumnezeu la lucru pentru binecuvântarea noastră. Apostolul și-a plecat genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos (Dumnezeu, Tatăl), pentru ca noi să fim întăriți cu putere prin Duhul Sfânt (Dumnezeu, Duhul Sfânt) în omul dinăuntru, ca Hristos (Dumnezeu, Fiul) prin credință să locuiască în

inimile noastre, ca să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința. Preamărit să-I fie Numele vrednic de adorare!

Toată plinătatea a lui Dumnezeu

»Ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu«. Fără îndoială acesta este rezultatul binecuvântat al locuirii prin credință a lui Hristos în inima noastră și cunoașterea dragostei Lui de nepătruns. Așa cum nouă ne este imposibil să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința, tot așa nu ne este posibil să cunoaștem granițele plinătății lui Dumnezeu.

Există ceva mai minunat, decât că noi creaturi sărmene, încărcate cu toată slăbiciunea, să fim umplute de toată plinătatea lui Dumnezeu? Nu este de ajuns că apostolul în prima lui rugăciune din capitolul 1 implora ca noi să fim luminați, ca să cunoaștem că noi suntem trupul lui Hristos și plinătatea Aceluia care umple totul în toți; el dorește mai mult pentru noi. El dorește pentru noi, să fim umpluți cu putere prin Duhul Sfânt care locuiește în noi, până la toată plinătatea lui Dumnezeu Însuși. Deci, aceasta ar trebui să fie starea noastră practică și experiența reală, nu a duhului nostru ci a inimii noastre. Este o părtășie cu Dumnezeu care se aprofundează și crește, pe care noi ar trebui s-o realizăm, după ce am fost luminați și am fost conduși la cunoașterea poziției noastre în Hristos.

Solomon s-a rugat la sfințirea Templului: »Iată, cerurile și cerurile cerurilor nu Te cuprind, cu cât mai puțin casa aceasta pe care am construit-o eu!« (1 Împărați 8,27). Cu toate că aceasta este pe deplin adevărat, El locuiește totuși »cu cel cu duhul zdrobit și smerit« (Isaia 57,15). Și apostolul Ioan spune: »Cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el«; »Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el« (1 Ioan 3,24; 4,16).

Domnul Isus Însuși spune alor Săi: »Rămâneți în Mine și Eu în voi« (Ioan 15,4). Toate aceste expresii ne dau o imagine despre însemnătatea cuvintelor apostolului: »ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu«. Un rob al Domnului explică aceste cuvinte foarte frumos: „Dacă pui în ocean un vas deschis, atunci vasul este în ocean și oceanul este în vas”. Facă Dumnezeu ca inimile noastre să fie așa de deschise pentru El și ca noi să fim totdeauna în părtășie deplină cu El, ca aceasta să fie experiența noastră permanentă, binecuvântată - »umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu«.

Duhul Sfânt ne vorbește aici de »plinătatea lui Dumnezeu«. În capitolul 4,13 El spune: »plinătatea lui Hristos«, în capitolul 5,18: »umpluți de Duh«. Spune, ce ne trebuie mai mult?

Pentru Dumnezeu nu este nimic imposibil

Versetele 20 și 21: »Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.«

Apostolul pecetluiește această primă parte a scrisorii sale – cea de învățătură – cu această frumoasă cântare de laudă. În versetele anterioare l-am văzut plecându-și genunchii rugându-se pentru sfinți această rugăciune deosebit de profundă și prețioasă. Acum însă inima lui se revarsă cu laudă și mulțumire către Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este capabil să dea mai mult decât implorăm noi.

Este instructiv să observăm, că expresia »poate« se întâlnește de trei ori în Noul Testament – și de fiecare dată într-o cântare de laudă. O găsim astfel aici, și apoi și în Romani 16,25-27, unde apostolul spune: »Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și predicarea lui Isus Hristos ..., singurului Dumnezeu înțelept, Lui fie glorie, prin Isus Hristos, pentru totdeauna! Amin.« Și în epistola lui Iuda, citim în versetele 24-25: »Iar Aceluia care poate să vă păzească

fără poticnire și să vă așeze înaintea gloriei sale fără vină, cu mare bucurie, singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile! Amin.« Ce mare este puterea Dumnezeului nostru, cu care avem a face! Adorarea este plăcută inimii Sale și ea umple și inima noastră cu bucurie.

Vedem aici de asemenea, cât de mare era credința și încrederea apostolului în puterea lui Dumnezeu. Pentru el nu este destul să spună: »Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem«; căci puterea de înțelegere spirituală a lui Pavel era mai mare decât aceasta; nu este nici destul să spui: »... care poate să facă nespus de mai mult«. Ci credința în Dumnezeu și în puterea Lui mare îl face să spună: »Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi«.

În rugăciunea sa el s-a rugat mai înainte pentru sfinți, ca ei să cunoască dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința și să fie umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu. Și deoarece nouă deseori ni se pare că noi niciodată nu vom avea parte de astfel de experiențe, Duhul Sfânt ne îndreaptă inimile spre Dumnezeu, care nu numai că poate face ce cerem noi, ci El poate face nespus mai mult decât putem noi cere sau gândi.

Ah, dacă credința noastră s-ar întări și ar crește în puterea lui Dumnezeu, pentru ca noi în toate împrejurările diferite ale vieții să mergem în deplină certitudine și încredere în El, conștienți fiind că El »poate face«. Puterea Lui nu cunoaște limite, Lui nu-I este nimic imposibil.

Puterea care locuiește în noi

Dumnezeul nostru poate ... să facă ... »potrivit puterii care lucrează în noi«. Această putere este puterea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, care locuiește în fiecare credincios adevărat. Creștinul adevărat este un templu al lui Dumnezeu, »căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi« (1 Corinteni 3,17). »Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri?« (1 Corinteni 6,19).

Da, preaiubiților, acum puterea lui Dumnezeu este în noi, cei care credem, tot așa de activă cum a fost puterea Sa divină față de noi, așa cum am găsit în capitolul 1,19: »ca să știți ... ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi (sau: cu privire la noi), care credem«. Aceasta este puterea care L-a înviat pe Hristos dintre morți (și în El și noi) – puterea Sa »față de noi«. Dar aici la sfârșitul capitolului 3 Duhul Sfânt ne pune înainte puterea care lucrează acum în noi, și prin care noi cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece cunoștința, și care ne umple până la toată plinătatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu poate ... să facă ... »potrivit puterii care lucrează în noi«, pentru ca noi, în măsura în care noi ne predăm puterii și lucrării Duhului Sfânt în viața noastră zilnică, în aceeași măsură să fim capabili să aducem rod și să ne bucurăm de binecuvântările acestei puteri dumnezeiești nelimitate.

Lui să-I fie gloria în Adunare

»... a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.« Ce poziție sublimă și minunată a dat Dumnezeu Adunării! Această cântare de laudă descrie această poziție. Dumnezeu Și-a propus, ca Adunarea să fie pe parcursul tuturor generațiilor și fără sfârșit spre glorificarea Lui, spre lauda Lui în prezent și în veșnicie! Nu va exista nici un timp, nici un veac, în care Adunarea să nu fie »mireasa Mielului« spre glorificarea lui Dumnezeu. Și în veșnicia viitoare, după ce cerul dintâi, pământul dintâi și marea nu va mai fi, Adunarea va fi »cortul lui Dumnezeu la oameni« (Apocalipsa 21,1-3). Toți răscumpărații (cu excepția sfinților care aparțin Adunării) vor privi în veșnicie acest »cort al lui Dumnezeu«.

Observă că Apocalipsa 21,9-23 arată clar, că noi în »cetatea sfântă, noul Ierusalim«, găsim prezentarea simbolică a »miresei, soția Mielului«, care este Adunarea, locul de locuire al lui Dumnezeu deja în timpul acesta și pentru toată veșnicia. Ea este acum locuința lui Dumnezeu în Duh (Efeseni 2,20-22), dar și în veșnicia viitoare ea va fi locuința, cortul lui Dumnezeu (Apocalipsa 21,3), prin care El va locui în mijlocul acelor care pe de o parte în timpurile Vechiului Testament, înainte să existe Adunarea, și pe de altă parte în perioada de după Adunare, aceasta este în timpul Necazului cel mare și al Împărăției de o mie de ani, au fost mântuiți.

Trebuie însă să accentuăm, că Adunarea – despărțită de Hristos – nu poate fi niciodată spre glorificarea lui Dumnezeu. Căci fără Hristos noi era străini și dușmani ai lui Dumnezeu. Însă atunci când Adunarea a fost legată cu Hristos, El a devenit Capul ei și ea trupul Său spre glorificarea lui Dumnezeu. »A Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin.«

Fie ca atât cititorul cât și scriitorul să se unească cu apostolul, ca să-și plece genunchii înaintea lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos cu rugămintea, ca El să ne ajute să realizăm practic tot ce include rugăciunea apostolului! Facă Dumnezeu, ca noi să avem parte și de sentimentele și simpatiile apostolului, care l-au condus la această cântare de laudă minunată, ca el să poată spune cu tot adevărul și toată sinceritatea: »Amin!«